

 dereta

Biblioteka
SAVREMENA SRPSKA KNJIŽEVNOST

Urednik
Zoran Bognar

Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2023

Tomislav Longinović

**SAMA
AMERIKA**

(beleške iz podzemlja)

ČIKAGO-NJUJORK-SAN FRANCISKO
(1984-1987)

***Pisac ovih redova se zahvaljuje
Aleksandru Matijaniću, Ivanu Kamenskom
i drugim piscima naivcima koji su mu omogućili pristup
svojim beleškama, audio i video trakama.
Ova knjiga ne bi bila moguća bez
mnogobrojnih susreta sa ljudima koji su sa Balkana
otišli da bi otkrili šta to nudi američki san.
Njihove priče su otkrile kako taj san često vodi stazama
koje maštarije u zadimljenim beogradskim kafanama
nikada nisu mogle da naslute.***

Čikago–Njujork–San Francisko
(1984–1987)

GDE JE AMERIKA?

1. Filmska svest

Subota je. Tripko se meškolji u krevetu i kroz prozor gleda koprenu koja pokriva jezero Mičigen. Digitalni časovnik na klaviru pokazuje pola jedanaest. Primiče srebrnu kutijicu sa natkasne, otvara je i zastaje. Miris belog praška je izuzetno jak i podseća na bolnicu. Tripku se, još snenom, čini kako može da se seti prve posete zubnoj ambulanti iako želi da odbaci to sećanje kao izlišnu halucinaciju. Pred očima ipak i dalje vidi zabrinuto majčino lice, kao košmarni ostatak noćnog povratka prošlosti. Seća se kako ga je jednog mirnog prolećnog dana vodila u zubnu ambulantu Prve proleterske kada mu se pokvario kutnjak. Ona sada životari u poluraspadnutoj beogradskoj kući na uglu Francuske i Dušanove.

Tripko zagrabi malo praška srebrnom kašičicom koja visi na lančetu oko njegovog kratkog i mišićavog vrata. Prinosi belu gomilicu levoj nozdri i požudno ušmrkuje. Gorak ukus u grlu tera ga da proguta malo pljuvačke. Uzima još malo kokaina i snažno ga ušmrkuje kroz desnu nozdrvu.

Ponovo guta dok oseća kako mu grlo i mozak blago trnu. Mamurluk od sinoćne flaše konjaka nestaje kao rukom odnesen. Tripko udiše punim plućima, prilazi prozoru i gleda jahte kako iz marine isplovljavaju u namreškane površine jezera.

Iz kupatila čuje vodu kako se kovitla u džakuziju. Protežući se, kreće kroz hodnik i upada u kupatilo bez kucanja. Nadino telo se odmara u isparenjima mirišljavih soli. Gleda je nekoliko sekundi kao da želi da se priseti nečega veoma važnog.

Ona se okreće i zuri u Tripkovo lice obraslo jutarnjom bradom.

„Ubiće te jednom ta tvoja paranoja“, kaže mu vragolasto.

„Bolje paranoja nego puška“, kroz smeh će Tripko. „Kad si stigla?“

„Pre pola sata.“

„Gde si bila cele noći?“

„Imala sam nekog matorca sa Lejkšora. Nije me ni pipnuo, samo je izdrkao tri puta dok sam ga gledala. Obučena kao dečak... Dvesta kinti.“

„Ostavi mi pola na stolu.“

Pošto je izdao naređenje, odlazi zadovoljno u svoju spavaću sobu i uzima srebrnu kutijicu u šake. Ponavlja ritual šmrkanja, skida pidžamu i vraća se nag u kupatilo.

Užurbano traži pribor za brijanje preturajući po ormariću. Ne primećuje Nadu koja trlja kosu peškirom. Vlaži svoje hrapavo lice, kvasi oči i nanosi penu na bradu i nausnice.

Zajedno sa mekim dodirrom pene oseća tople prste na svom trbuhu, vlažne usne i jezik koji traži najosetljivije predele kože. Gleda se u ogledalu i iz daljine počinje da uživa u njenom dodiru. Trudi se da uskladi putanju britve, koja skida slojeve bele pene sa površine lica, i ritam njenih usana, glave i jezika. Telo oseća nadražaje, ali se glava i dalje opire naletima slasti. Posle nekoliko trenutaka, kroz masu kokaina se probija prvi uzdah, slab ali jasan. Tripko zna da može sve da okonča jednim malim trzajem volje i isprazni se u Nadino vlažno meso. U ogledalu vidi mlaz svetlosti kako mu izvire između obrva. Završava brijanje, ispira lice i izvlači se iz njenih usana. Otvara bočicu *pako rabana* i nanosi kolonjsku vodu na dlanove i obraze. Prijatno peckanje ga podseća na stvarnost.

Okreće se i vidi Nadu kako leži na podu. Noge su joj blago raširene i uzdignute. Njiše kolenima. Levo, desno, levo, desno. Tripko se ponovo pogleda u ogledalu. Unosi se u sopstveno lice proveravajući da li je dobro obrijan.

„Šta ti je?!“ progovara uvređeno Nada. „Privalio si se na koku k'o odojak i misliš da si uhvatio svet za muda...“

Tripko ne obraća pažnju na njene reči.

„... a veruješ samo u lov.“

„A tebe napale matorci, pa ja moram posle da te sređujem...“ Tripko odlaže bočicu *pako rabana*. Okreće joj leđa i uzima crnu svilenu košulju iz ormana. Pažljivo uvlači ruke kako bi osetio svaku svoju poru. Na noge navlači izlizane farmerice i starke.

„Izgledaš k'o otpisani“, kaže Nada posle duge pauze.

„Baš si jeftina.”

Tripko izlazi iz kupatila, prilazi klaviru, šmrče još malo kokaina i nervozno udara pesnicom po dirkama proizvođači neartikulisane buku.

„Kupio si klavir k'o najveća seljačina...” nastavlja Nada prateći ga po stanu, „a ni moravac ne znaš da odsviraš.”

Tripko ustaje sa klavirske stolice i prilazi joj. Zuri pravo u Nadine ratoborne oči.

„Znam da si jači”, kaže Nada i spušta pogled. „Ali, istina je najjača.”

Tripko je udara nadlanicom, snažno i kratko. Nada pada na kolena i iznenađeno počinje da jeca.

„Ne znam da l' znaš, ali nije loše da obnoviš.”

Tripko se smeje i vadi novčanicu od sto dolara iz Nadine tašne. „Budi srećna što dobijaš pola. Seti se samo šta rade crnci.”

Nada kleči na ulazu u sobu i tiho plače.

Tripko uzima ključeve od kola i izlazi iz stana lupajući vratima. Nada se smlaćeno pridiže i odlazi do ogledala. Densi obraz joj je crven i naduven, oči vlažne, kosa raščupana. Zuri u magično staklo kroz izmaglicu bola, kao da želi da prizove lice beogradske studentkinje istorije umetnosti, njene kestenjaste oči koje su život posmatrale bezbrižno, otkrivajući nove svetove u ukoričenim albumima sa slikama Pikasa, De Kirika i Mondrijana. Pljuska lice ledenom vodom i odlazi u svoju sobu. Uzima šareni časopis sa poda i gleda slike golih devojaka. Njihova lica su uvek nasmešena i tajanstvena, srasla sa fotografskim okom koje ih je stvaralo.

Nada ne može da se smiri. Čitavo telo joj igra od neke čudne živosti. Ustaje sa kreveta i odlazi u Tripkovu sobu. Uzima srebrnu kutijicu sa natkasne i prilazi klaviru. Spušta kutijicu na glatku drvenu površinu i uzima iz tašne novčanicu od sto dolara. Zamotava novac u rolnu, vešto prosipa dve bele linije kokaina po crnom klaviru. Poput veličanstvene nakaze sa glavom slona i telom lepe žene, usisava svojom zelenom surlom čarobni prašak. Toplina i snaga joj se razlivaju dušom. Seda na klavirsku stolicu, vlaži kažiprst i umače ga u srebrnu kutijicu. Telo joj je vrelo iznutra. Spušta kažiprst između nogu i lagano se dodiruje. Ublaženi naleti kažiprsta dopiru do nje kao u snu. Poluotvorenim očima gleda svoj odsjaj u klaviru i šapuće: „Umetnost tela, umetnost prirode. Body art, nature art.“ Svet dopire do nje iz mračne unutrašnjosti, kao na filmu.

Otvora oči. U daljini vidi razapeta jedra u modrini jezera. Magla se povlači prema horizontu, prema Viskonsinu i Kanadi. U prvom planu su soliteri, a iznad svih, ona, u prozirnem ćošku solitera sazdanog od prozora, na pedeset i prvom spratu. Ni na nebu, ni na zemlji. Seća se Banje, babinog trulog plotu i kaldrme iz koje niče kamilica. Nekada je bila devojčica koja je, sedeći u sumraku na šamlici ispred prašnjavog dvorišta, sanjala o uspehu u dalekom i velikom svetu. Želela je da se otrgne i postane deo nečeg većeg, sjajnijeg, boljeg.

Ustaje sa stolice i kreće prema kupatilu.

Čuje se telefon. Pušta ga da zvoni tri puta i čeka da se uključi telefonska sekretarica. Tripkov glas deklamuje na engleskom poruku o odsustvu iz kuće. Zatim sagovornik ostavlja poruku dobro odglumljenim beogradskim naglasom: „Zdravo Tripko, ovde Marko iz Kraljeva. Tetka Živkine snaje Mace – brat. Stigao sam u Čikago pre sat i po... i nije mi baš lako u mašinu... da pričam... zvaću kasnije.”

Nada nastavlja da hoda prema kupatilu razmišljajući kako je i ona morala da uči *beogovor* kada je stigla na studije u Beograd, baš kao i ovaj jadnik koji se javio. Zvučao je iskreno i prijatno, ali se sa takvima nikada nije znalo jer su bili blagougodni jedino kad bi im nešto trebalo. Ona je naučila da se nikada ne oslanja na takve. Prihvatila je sudbinu, padala i dizala se, pokušavajući da održi svoju prirodnu ravnotežu, osmeh i napukli glas.

Tripka je slučajno sreća na čikaškom aerodromu dok je čekala let za Klivlend. Tamo je imala teču, obećan posao i mogućnost postdiplomskih studija. On joj je veoma uverljivo objasnio kako je glavni grad Ohaja industrijska rupa po kojoj gamiže najniži talog evropske emigracije, a kako se u Čikagu odvija život prave Amerike, sa zabavama koje traju danima i noćima. Nada je spustila kofer i novu kožnu torbu iz Jugoeksporta na sjajni pod aerodroma i opijeno slušala glas momka koji joj je tada zvučao kao da pripada nekoj staroj beogradskoj porodici. Izgledalo je kao da su čak i detinjasti snovi o avanturama u dalekom svetu postajali stvarnost. Obećao je kako će je voditi na vrh najveće

zgrade na svetu, u vožnju brodom po jezeru i na tajlandsku hranu. Pristala je.

U početku jeste bilo kao u snu. Malo vina, malo trave, izlasci po francuskim i kineskim restoranima, žurevi sa advokatima, doktorima, umetnicima. Tripko je ponavljao kako želi u svemu da uživa do kraja, da se nikada ne vezuje dušom, da koristi svako telo kao sredstvo da postigne nešto više. Voleo je da troši puno i Nada je ubrzo shvatila da se sigurno ne bavi samo fotografijom, kao što je tvrdio. Iako je u stanu imao čitav studio, koristio ga je samo za privatne zabave.

Umeo je lepo da priča. Govorio joj je kako su njih dvoje vezani nekom iskonskom vezom i da ona može da ide sa svakim muškarcem i svakom ženom koja joj se sviđa. On neće biti ljubomoran. Ljudi iz čikaških krugova su takvi, sve rade radi zadovoljstva i zabave i ništa ne uzimaju lično. Nada se u početku potajno zgražavala, ali kako ne bi ispalo da je provincijalka, jednom je otišla posle žura sa slikarom Tonijem.

Toni je bio nizak, proćelavi Amerikanac italijanskog porekla koji se stalno smešio. Otišli su u njegov stan. Nada je tražila da popije nešto jače i prepustila se divljini i ludilu. Sve bi se završilo na tome da Nada nije ujutru u svojoj beloj cipeli sa štiklom našla dve novčanice od sto dolara. Zgrozila se i zaplakala. U stanu nije bilo nikoga. Htela je da napiše Toniju osvetničku poruku i pocepa njegov novac, ali se bojala da ne napravi grešku na engleskom. A svog novca nije imala.

Nije znala šta će da kaže Tripku, kako će da mu objasni da je u pitanju strašan nesporazum. On se, međutim, potpuno preobratio. Ponašao se kao balkanski nasilnik a ne kao tolerantna gradska faca. Vređao ju je dok je ćutala, ne znajući šta da kaže, kako da mu objasni da je uzela novac. Tek kada ju je besno upitao da li je nešto dobila za pružene usluge, shvatila je u šta se uvalila. On je mirno uzeo jednu novčanicu i tako je sve počelo.

Znala je da je Tripko koristi, ali je mislila kako to ne može da traje večno; nadala se da će se promeniti, da će sazreći i pokušati da se skrasi. Bojala se drugih žena koje su se vrzmale oko njega, njihovih punih usana i preplanulih tela. Bile su u svojoj zemlji, u svom gradu. I radile su za njega. A ona je dolazila iz Banje i Beograda, gde su ljudi bili drugačiji, sposobni da se neusiljeno smeju. Ili je ona samo tako uobrazila zbog daljine. Ovde su svi bili fini i nasmejani i sve bi uvek i ostalo na tim osmesima koji ne dozvoljavaju približavanje. Postalo joj je jasno da se Amerikanci najviše boje bliskosti i da zbog toga vole da plate za sve. Novcem su osiguravali svoju ličnost i nedodirljivost, prostor u kojem se odvajao njihov posao i život. Niko nikome nije svraćao na kafu bez poziva.

Tada joj je kokain najbolje došao. Davao joj je snagu i sigurnost, oživljavao telo i ubijao pamćenje. Ponekad joj samo nije bilo jasno kako ona, ćerka Živana i Milunke Savić, ona kojoj ni piće ni cigarete nikada nisu bili ni užitak ni zabava, hladnokrvno ušmrkuje beli prašak u stanovima čikaških advokata i doktora. Pokušavala je da zaboravi

Nadu iz detinjstva, devojčicu koja se igrala školice u dvorištu osnovne škole, Nadu u domovini, Nadu koja više nije bila Nada. Stranci su voleli njeno ime, govorili su joj da ono na španskom znači *ništa*, kao nirvana i praznina. Ona se smejala misleći kako to *ništa* baš lepo opisuje njen život koji se pretvarao u ljušturu bez ikakve unutrašnjosti. Strancima nikada nije govorila šta njeno ime znači na srpskom.

Telefon ponovo zvoni. Ovoga puta zove Rozenblum, advokat sa Lejkšora sa kojim Tripko radi. Zahteva da se Tripko javi čim stigne jer se sprema hitan sastanak.

Nadi se Rozenblum nikada nije sviđao. Nije gledao ljude u oči i nije se smejavao. Posedovao je dobar deo centra Čikaga i tako se ponašao. Nadi se činilo da većina događaja u sadašnjem životu, a možda i čitav njihov život, zavise od tog čoveka. Imao je preko pedeset godina, ali se dobro držao zahvaljujući trčanju pored jezera i vegetarijanskoj ishrani. Nikada nije poželeo da spava sa njom i Nada je zbog toga bila srećna. Podsećao ju je na direktora njene gimnazije, a ona nikako nije sebe mogla da zamisli u krevetu sa nekim tako ljigavim kao što je bio diša Vučić.

Nadi se ne spava. Odlazi u svoju sobu i uključuje televizor. Na kanalu trinaest počinje film o devojčici koja pogledom može da zapali ljude i predmete. Prebacuje na trojku gde emituju vesti iz celog sveta, dvadeset i četiri časa. Neki jednooki manijak priča kako je ubio preko trista ljudi zato što mu je bog to naložio. Na kanalu trideset se, blaženim licem tamnopute žene u lotosovoj pozi, završava čas joge.

Isključuje televizor. Već je oko pola dva. „Sada naši u fabrikama rintaju k'o stoka“, misli Nada. „I subotom i nedeljom.“ Prvih meseci je još pomišljala kako se sve može promeniti ako ode u fabriku i počne da zarađuje svojim rukama ili ako ode kod teče u Klivlend. Ali, ubrzo je prestala da pravi razliku između ruku i drugih delova svog tela. Shvatila je da se ovde sve odvija po principu kupoprodaje i da su retki oni koji to izbegavaju prodajom ideja. Bilo joj je teško da prodaje svoje telo, ali je kasnije shvatila da se i umetnici prodaju, da je to neki samo njen performans. Međutim, nikada nije naučila da istrenira glas i zvuči pametno i uzvišeno dok govori o svetu umetnosti. Činilo joj se kako su ti što pričaju o umetnosti svi listom pretenciozni foliranti. Kod Tripka joj se sviđalo to što laže prirodno i neusiljeno, kao neko ko priča sa blagajnicom bioskopa o ceni karata. Ništa ga nije uzbuđivalo, a najmanje briga za budućnost.

Želi da ne misli ni na šta, da se potpuno oslobodi, ali za to je potrebno uvek još kokaina. Ponovo ustaje i ušmrkuje dve debele linije. Zatvara oči i vidi svetlost koja titra, neke šare na zidovima poput obrisa astečkih piramida. Kroz prozor se probija jesen Čikaga, brza i tužna. Nada oseća neodoljivu potrebu da izađe iz svog staklenog kvadrata, da se šeta ulicama raspletene kose, da trči pored jezera prema Planetarijumu, ispod najvećih građevina na svetu. Oblači belu vunenu haljinu i crne čizme. U trenutku kada želi da izađe, shvata da joj je Tripko uzeo ključeve. Može da ode i zalupi vratima ali posle neće moći da uđe. A da ostavi vrata

otključana? U Čikagu je to gotovo nezamislivo. Svejedno joj je. Ostavlja sve otključano i poziva lift.

Oseća pritisak u ušima negde oko dvadesetog sprata, dok se lift zaustavlja. Ulazi starica sa štapom i zlatnom šnalom u kosi. Nada gleda kako se šnala presijava pod neonskim osvetljenjem. Izlazi u hol na prizemlju i smeši se čuvaru zgrade, prosedom crncu u plavoj uniformi. Tripko ulazi na glavna vrata, prilazi joj sa smeškom na licu, kao da se ništa nije dogodilo.

„Gde si pošla?”

„Nigde.”

„Je l' zvao neko?”

„Rozenblum.”

„Još neko?”

„Neki tvoj rođak iz Kraljeva.”

„Šta hoće?”

„Isto što i svi drugi.”

Tripko je hladno odmerava i razvlači usne u kez. Kao da razmišlja kako će da je kazni. Iza njihovih leđa čuvar netremice posmatra svoja četiri kontrolna monitora. Nada konačno spušta pogled i kreće prema izlazu.

„Ključevi.” Tripko baca zveckavi snop prema Nadinim leđima.

Ona se okreće i hvata ih u poslednjem trenutku. Tripko prilazi čuvaru i pita ga koliko je sati, dok Nada spušta ključeve u tašnu i juri napolje. Tripko ulazi u lift i pritiska dugme za pedeset i prvi sprat. Oko tridesetog sprata oseća pritisak

u ušima. Misli su mu kristalno čiste, bez magle koja bi ih pretvarala u reči i vezivala u smisaone nizove.

U banci ima dvanaest hiljada i želi da zaradi još najmanje osamnaest kako bi započeo neki ozbiljni posao. Boji se da rizikuje sa dvanaest jer mu do trideset ostaje još samo malo napora i strpljenja. Veruje u podršku Rozenbluma i njegovih finansijera. Svestan je da nikada ne može postati jedan od njih, ali zna da se njima isplati ako on počne neki svoj biznis. Otplaćivao bi im na rate i donosio dugoročne profite. Tripko se uvek trudio da pokaže kako se na njega mogu potpuno osloniti. Tako je i postao direktno odgovoran za operacije s prodajom kokaina.

Ulazeći u stan, Tripko primećuje da su vrata otključana i tiho opsuje. Nije ga briga da li će se Nada vratiti ili ne. Duboko udiše, zaključava vrata i kreće prema klaviru da šmrkne još malo. Posle prve linije prekida ga zvono telefona. Tripko podiže slušalicu.

„Halo.“

„Tripko, jesi ti?“

„Ko je to?“

„Ovde Marko. Tvoja tetka Živka iz Kraljeva mi dala adresu. Moja sestra Maca se udala za njenog Miomira, tvog brata od tetke...“

„Dobro, i šta sad ti hoćeš od mene?!“

„Pa, mislio sam možda...“ zburnjeno započinje Marko, razočaran što njegovom sagovorniku nije već sinula ideja da ga pozove u svoj stan.

„Šta si ti mislio?“

„Ništa...”

„Znaš šta, zemo, javi se ti kad se malo središ”, kaže Tripko i spušta slušalicu. Vraća se nazad do klavira i ušmrkuje u desnu nozdrvu. Svi koji dolaze iz Juge nerviraju ga zbog oslanjanja na krvne veze. Dozvoljavaju sebi da budu izgubljeni i bespomoćni. Tripko misli da takve treba pustiti da propadnu. Voli one koji se ni na koga ne oslanjaju, one koji su spremni da podnose samoću i nesigurnost sve dok ne isplivaju na sam vrh.

Naziva Rozenbluma. Sekretarica mu kaže kako je gospodin Rozenblum naložio da gospodin Trip dođe direktno u stan gospođice Kempton. Tripko se zahvaljuje i spušta slušalicu. Jasno mu je da je u pitanju neka važna operacija, čim je sastanak u stanu „gospođice Kempton”, Rozenblumove plaćene ljubavnice Suzi Kempton. Ili je stigla veća pošiljka iz Kolumbije, ili možda ima neku novu devojku za uvođenje u posao.

Oblači kožnu jaknu jer napolju sa jezera već duva hladniji vetar. Siguran je da Rozenblum neće stići u njen stan na Halstedu pre sedam. Ima još vremena da pojede nešto usput. Spušta se liftom u garažu i seda u svoju hondu. Pali mašinu i lagano izlazi na Klark.

Najviše uživa u vožnji. U stanju je da satima besciljno kruži ulicama i autoputevima oko Čikaga, vozeći na sever ili jug uz obalu jezera. Sasvim mu je svejedno kuda ide jer uživa u samom pokretu i brzini, u bešumnom dodiru asfalta i točkova. Tada mu je najlakše da se zaboravi, da ne misli o nekom fantomskom životu koji je ostavio u Beogradu.

Uz vešto falsifikovanje indeksa uspeo je da dobije diplomu Ekonomskog fakulteta. Nadao se da će zgrabiti neko mesto u spoljnoj trgovini, ali je ubrzo shvatio ko dobija sve dobre poslove.

Vreme u automobilu protiče drugačije nego vreme u kući i na ulicama. Tripku se čini kako ništa nije podložno promeni dok besciljno juri lavirintima Čikaga. Vozi se i Južnom stranom, crnačkim krajem u koji je, nepisanim zakonom ulice, belcima zabranjen ulaz. Stare i nove zgrade tamo izgledaju kao posle bombardovanja. Danima se puše kuće koje vlasnici sami pale da bi dobili novac od osiguranja. Crnci leže i sede po ulicama pored gomila flaša i slomljenog stakla. Niko ih ne tera jer se umiranje na ulicama smatra njihovim osnovnim pravom.

Sa Klarka ulazi na Lejkšor i okreće se prema betonskoj džungli. Dolazeći sa severa, gleda kako se ukazuje firma Plejboj i hotel Drejk u kojem uvek odseda britanska kraljevska porodica. Povećava brzinu na sedamdeset milja na sat, osećajući se kao gvozdeni opiljak privučen magnetom građevina.

Drži volan levom rukom dok desnom otvara pregradu sa kokainom i marihuanom. Ušmrkava još malo dok se uliva u reku saobraćaja, prolazeći ispod džinovskih zgrada prema Likovnom institutu ispred kojeg se okupljaju usamljeni građani. Ponekad bi šetao galerijama, tražeći nove žene za Rozenbluma i njegovog glavnog šefa prostitucije crnca Lenarda. Crnkinje su bile najtraženije u krugovima belih bogataša jer su ih neodoljivo podsećale na dane

ropstva. Uzbuđivalo ih je potčinjavanje i često su završavali orgije bičevanjem.

Skreće desno na Mičigen aveniju, prolazi pored solitera u kojem se nalazi JAT i jugoslovenski konzulat ispred kojeg stoje četvorica-petorica Albanaca s transparentima. Glave su im umotane čalmama. Tripko se seća Krasnićija koga je njegov otac Siniša nalazio ispred baraka na Bajlonijevoj pijaci kada je trebalo da se ubacuje ugalj u podrum. Krasnićić je imao široko neobrijano lice i prost, iskren osmeh. Tripku nije bilo jasno šta se to promenilo u ljudima.

Prolazi ispod zgrade *Čikago Tribjuna* prema *Maršal Fildsu*, najboljoj robnoj kući u gradu. Gužva polako raste jer uskoro će pet sati. Svaki čas se zaustavlja na semaforima strpljivo vozeći u koloni koja se neprimetno formirala. Odlučuje da vozi na sever prema Evanstonu.

Opet izlazi na Lejkšor i juri prema severu. Sa desne strane vidi jezero Mičigen čija se druga obala nalazi iza horizonta. Tripko se priseća plovidbe Rozenblumovom jahtom, sa oko dvanaest gostiju i posadom. Umalo tada nije bacio Nadu u vodu zato što nije htela da ga poslušša. Spasao ju je Rozenblum, svojim autoritetom vlasnika i domaćina. Tripko ga je potajno mrzeo. Stalno je maštao kako će se Rozenblumu nešto strašno dogoditi, pa da on potpuno preuzme prodaju kokaina. Nije mu bilo jasno kako jer nije poznao nikoga od velikih šefova koji su imali direktnu vezu sa Kolumbijom, Bolivijom i Venecuelom. Samo je dva puta video Brunelija, čoveka o kome se malo pričalo, a još manje znalo.

SADRŽAJ

GDE JE AMERIKA?

1. Filmska svest	11
2. Rođaci	33
3. Ad acta	55
4. Zimski san	78
5. Božić	98

O KRAJU SVETA

1. Izgubljeni	119
2. Junak našeg doba	142
3. Novi peripatetičari	162
4. Uskrs	181
5. Otmica	187

KOLUMBOVA GREŠKA

1. Pank etika	207
2. Lutrija	227
3. Gore, visoko	243
4. Nema Nade	260
5. Noć veštica	277

Tomislav Longinović
SAMA AMERIKA

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Isidora Injac

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-503-4

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2023.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**

KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41(73)-31

ЛОНГИНОВИЋ, Томислав, 1955–

Sama Amerika : (beleške iz podzemlja) : Čikago – Njujork – San Francisko : (1984–1987) / Tomislav Longinović. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2023 (Beograd : Dereta). – 163 str. ; 21 cm. – (Biblioteka Savremena srpska književnost / [Dereta])

Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-503-4

COBISS.SR-ID 125846793